

UOHSX00JUQR4

PŘEDSEDA ÚŘADU PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

ROZHODNUTÍ

Spisová značka: ÚOHS-R0081/2024/VZ

Číslo jednací: ÚOHS-23574/2024/162

Brno 14. 6. 2024

V řízení o rozkladu ze dne 30. 4. 2024 doručeném Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže dne 2. 5. 2024 navrhovatelem –

- společnosti „Společnosti pro veřejnou zakázku Ostraha EDU a ETE“
 - **Mark2 Corporation Czech a.s.**, IČO 25719751, se sídlem Vladislavova 1390/17, 110 00 Praha 1,
 - **Mark2 Corporation Solution s.r.o.**, IČO 27916081, se sídlem Vladislavova 1390/17, 110 00 Praha 1,
 - **SHERLOG NG, a.s.**, IČO: 03559122, se sídlem Revoluční 767/25, Staré Město, 110 00 Praha 1 dříve jako **IFCC s.r.o.**, IČO 14356961, se sídlem Novodvorská 1062/12, 142 00 Praha 4,
 - **Mark2 Corporation FM Poland Sp. z o.o.**, IČO 1132891686, se sídlem Ostrobramska 75C, 04-175 Warszawa, Polská republika,

ve správním řízení zastoupeni na základě plné moci ze dne 6. 6. 2023 společností Mark2 Corporation Czech a.s., IČO 25719751, se sídlem Vladislavova 1390/17, 110 00 Praha 1,

proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže sp. zn. ÚOHS-S0150/2024/VZ, č. j. ÚOHS-15646/2024/500 ze dne 16. 4. 2024, vydanému ve věci přezkoumání úkonů zadavatele –

- **ČEZ, a. s.**, IČO 45274649, se sídlem Duhová 2/1444, 140 53 Praha 4,

učiněných při zadávání veřejné zakázky „**Ostraha EDU a ETE**“ v jednacím řízení s uveřejněním, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 9. 5. 2023 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 11. 5. 2023 pod ev. č. zakázky Z2023-019452 a v Úředním věstníku Evropské unie dne 12. 5. 2023 pod ev. č. 283274-2023,

jsem podle § 152 odst. 6 písm. b) a § 152 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 90 odst. 5 téhož zákona a s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise, jmenované podle § 152 odst. 3 téhož zákona, rozhodl takto:

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže sp. zn. ÚOHS-S0150/2024/VZ, č. j. ÚOHS-15646/2024/500 ze dne 16. 4. 2024,

p o t v r z u j i

a podaný rozklad

z a m í t á m.

ODŮVODNĚNÍ

I. Průběh zadávacího řízení a správního řízení

1. Zadavatel – ČEZ, a. s., IČO 45274649, se sídlem Duhová 2/1444, 140 53 Praha 4 (dále jen „**zadavatel**“) zahájil podle zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon**“¹), jednacím řízením s uveřejněním na realizaci veřejné zakázky „**Ostraha EDU a ETE**“, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 9. 5. 2023 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 11. 5. 2023 pod ev. č. zakázky Z2023-019452 a v Úředním věstníku Evropské unie dne 12. 5. 2023 pod ev. č. 283274-2023 (dále jen jako „**veřejná zakázka**“).
2. Dne 17. 2. 2024 obdržel Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „**Úřad**“) jako orgán příslušný podle § 248 zákona k dozoru nad dodržováním pravidel stanovených tímto zákonem a zadávacími podmínkami návrh navrhovatele – „**Společnosti pro veřejnou zakázku Ostraha EDU a ETE**“, tvořenou společnostmi
 - **Mark2 Corporation Czech a.s.**, IČO 25719751, se sídlem Vladislavova 1390/17, 110 00 Praha 1,

¹Pokud je v tomto rozhodnutí uveden odkaz na zákon, jedná se vždy o znění účinné ke dni zahájení šetřeného zadávacího řízení, v daném případě ve smyslu § 56 zákona.

- **Mark2 Corporation Solution s.r.o.**, IČO 27916081, se sídlem Vladislavova 1390/17, 110 00 Praha 1,
- **IFCC s.r.o.**, IČO 14356961, se sídlem Novodvorská 1062/12, 142 00 Praha 4,
- **Mark2 Corporation FM Poland Sp. z o.o.**, IČO 1132891686, se sídlem Ostrobramska 75C, 04-175 Warszawa, Polská republika,

ve správním řízení zastoupeni na základě plné moci ze dne 6. 6. 2023 společností Mark2 Corporation Czech a.s., IČO 25719751, se sídlem Vladislavova 1390/17, 110 00 Praha 1 (dále jen „**navrhovatel**“), na přezkoumání úkonů zadavatele učiněných při zadávání veřejné zakázky (dále jen „**návrh**“). Dne 30. 4. 2024 navrhovatel oznámil, že na základě provedené fúze došlo ke změně u jedné ze společností tvořících navrhovatele a nově je účastníkem společnost SHERLOG NG, a.s., IČO: 03559122, se sídlem Revoluční 767/25, Staré Město, 110 00 Praha 1, a to namísto společnosti IFCC s.r.o., IČO 14356961, se sídlem Novodvorská 1062/12, 142 00 Praha 4.

3. Navrhovatel v podaném návrhu namítal, že zadavatel rozhodnutím ze dne 15. 1. 2024, které navrhovatel obdržel téhož dne (dále jen „**rozhodnutí o vyloučení**“), vyloučil navrhovatele z účasti v zadávacím řízení, přičemž tak učinil v rozporu se zákonem.

II. Napadené rozhodnutí

4. Dne 16. 4. 2024 vydal Úřad rozhodnutí sp. zn. ÚOHS-S0150/2024/VZ, č. j. ÚOHS-15646/2024/500 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“).
5. Napadeným rozhodnutím Úřad výrokem I rozhodl o částečném zastavení řízení o podaném návrhu v rozsahu vymezeném částí návrhu (resp. námitek, na které navrhovatel v návrhu odkazuje), v níž navrhovatel v souvislosti s požadavkem zadavatele dle čl. 6. „Technická kvalifikace“ odst. 6.2 „Kvalifikační dokumentace – kvalifikační podmínky účasti v zadávacím řízení, obsah, forma a způsob podání žádosti o účast“ na doložení „Osvědčení o řádném plnění zakázky“ u požadovaných referenčních zakázek namítá, že zadavatel „*nebyl vůbec oprávněn osvědčení o řádném plnění požadovat. Stěžovatel si je vědom toho, že je v obecné rovině Zadavatel oprávněn stanovit i jiná kritéria kvalifikace, než jsou uvedena v části čtvrté ZZVZ. Zadavatel nicméně využil zákonem definovaného institutu technické kvalifikace, když konkrétně požadoval předložení seznamu významných služeb dle § 79 odst. 2 písm. b) ZZVZ. V takovém případě nicméně Zadavatel zřejmě nebyl oprávněn osvědčení požadovat*“, a to podle § 257 písm. h) zákona, neboť návrhu v této části nepředcházely řádně a včas podané námítky.
6. Výrokem II Úřad návrh navrhovatele ve zbývající části zamítl podle § 265 písm. a) zákona, neboť nebyly zjištěny důvody pro uložení nápravného opatření.
7. Úřad po posouzení skutkových okolností daného případu dospěl k závěru, že zadavatel při vyloučení navrhovatele z účasti v zadávacím řízení postupoval v souladu se zákonem.

III. Rozklad navrhovatele

8. Dne 2. 5. 2024 obdržel Úřad proti napadenému rozhodnutí rozklad navrhovatele ze dne 30. 4. 2024. Ze správního spisu vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo navrhovateli doručeno dne 17. 4. 2024. Rozklad byl tedy navrhovatelem podán v zákonné lhůtě.

Námítky rozkladu navrhovatele

9. Navrhovatel v podaném rozkladu namítá, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Současně má za to, že Úřad nezjistil takový skutkový stav věci, který zjistit měl a mohl, což napadené rozhodnutí činí nepřezkoumatelným, zmatečným a vnitřně rozporným.
10. Dle navrhovatele Úřad nesprávně posoudil námitku navrhovatele vůči zadávacím podmínkám jako opožděnou, neboť navrhovatel vznášel námitky pouze ve vztahu ke svému vyloučení. Dle navrhovatele zadavatel extenzivním způsobem rozšířil požadavky, které původně vyplývaly ze zadávací dokumentace o nové, které uvedl až v rozhodnutí o vyloučení. Proto se navrhovatel podanými námitkami mohl proti požadavkům zadavatele bránit až poté, co zadavatel rozhodl o jeho vyloučení, neboť ze strany zadavatele šlo o požadavky dosud neuvedené. Rozhodnutí o částečném zastavení řízení proto stojí na nesprávném posouzení.
11. Navrhovatel namítá, že jeho vyloučení ze zadávacího řízení bylo nezákonné, neboť zadavatel neuvedl důvody, které k vyloučení vedly, přičemž tyto měly vyplývat z obsahu podnětových řízení vedených u Úřadu. Dle navrhovatele je tvrzení zadavatele, že důvody pro vyloučení nejsou obsahem vedených řízení zcela absurdní.
12. Dále dle navrhovatele Úřad zatížil napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností, pokud se vůbec nevypořádal s jeho námitkou, podle níž byl postup zadavatele nezákonný, když o opětovném posouzení kvalifikace nerozhodovala znovu hodnotící komise, ačkoliv první posouzení kvalifikace provedla. Současně zadavatel namítá i nezákonnost postupu zadavatele při opětovném posouzení kvalifikace. Stanovisko Úřadu k této jeho námitce pak považuje za nedostatečně odůvodněné. Navrhovatel má za to, že pokud zadavatel shledal důvody pro opětovné posouzení kvalifikace, měl dříve provedené úkony zrušit a provést posouzení nové. Tímto postupem mohly být ovlivněny hodnoty nabídek, a tedy i pořadí po provedeném posouzení. Navrhovatel namítá, že se Úřad omezil na pouhé aprobování tvrzení zadavatele, aniž by tato tvrzení ověřil, a jeho postup je tak v rozporu se zásadou materiální pravdy. Současně navrhovatel Úřadu vytýká přílišný právní formalismus.
13. Navrhovatel v podaném rozkladu dále trvá na tom, že rozhodnutí o námitkách zadavatele je nepřezkoumatelné, neboť údajná nevěrohodnost dokladů není zadavatelem nijak zdůvodněna. Zadavatel tak pouze vyslovoval nesouhlas s námitkami navrhovatele, což je však nedostatečné pro naplnění důvodu pro vyloučení.
14. Navrhovatel má i nadále za to, že kvalifikaci zadavateli prokázal v souladu se zákonem a požadavky zadávací dokumentace, když zadavateli podal zdůvodnění, proč nepředkládá požadovaná osvědčení. Dle navrhovatele zadavatel měl akceptovat rovnocenné doklady, které mu byly předloženy a pokud měl o nich jakékoliv pochybnosti, měl navrhovatele vyzvat k jejich vysvětlení, což však neučinil. Úřad i ve vztahu k této námitce zcela převzal tvrzení zadavatele, což vedlo k nezákonnosti napadeného rozhodnutí.
15. Navrhovatel má dále za to, že postup zadavatele byl zcela účelový, neboť k vyloučení navrhovatele přistoupil až poté, co znal pořadí nabídek v zadávacím řízení. Navrhovatel se proto domnívá, že jeho nabídka byla nejvýhodnější a zadavatel jej vyloučil proto, aby zvítězil jiný uchazeč.

Závěr rozkladu

16. Navrhovatel v podaném rozkladu navrhl, aby předseda Úřadu napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil Úřadu k novému projednání.

Vyjádření k rozkladu

17. Dne 13. 5. 2024 Úřad obdržel vyjádření zadavatele k podanému rozkladu. Zadavatel uvedl, že trvá na všech svých doposud uvedených argumentech a ztotožňuje se se závěry učiněnými Úřadem v napadeném rozhodnutí s tím, že tyto považuje za správné.

IV. Řízení o rozkladu

18. Úřad po doručení rozkladu neshledal podmínky pro postup podle § 87 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“) a podle § 88 odst. 1 správního řádu předal spis se svým stanoviskem předsedovi Úřadu k rozhodnutí o rozkladu.

Stanovisko předsedy Úřadu

19. Po projednání rozkladu a veškerého spisového materiálu rozkladovou komisí, jmenovanou podle § 152 odst. 3 správního řádu, a po posouzení případu ve všech jeho vzájemných souvislostech, byl podle § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumán soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy a dále byla přezkoumána rovněž správnost napadeného rozhodnutí, ta však toliko v rozsahu námitek rozkladu. S přihlédnutím k návrhu rozkladové komise byl přijat následující závěr.
20. Úřad napadeným rozhodnutím rozhodl správně a v souladu se zákonem. V další části odůvodnění tohoto rozhodnutí o rozkladu jsou v podrobnostech rozvedeny důvody, pro které bylo napadené rozhodnutí potvrzeno.

V. K námitkám rozkladu

21. Základním předmětem sporu mezi účastníky řízení je to, zda zadavatel postupoval v souladu se zákonem, když navrhovatele vyloučil ze zadávacího řízení poté, co mu navrhovatel nepředložil zadávacími podmínkami požadované osvědčení o řádném plnění referenční zakázky a namísto toho předložil své zdůvodnění, proč jej nepředložil. Společně se zdůvodněním zadavateli předložil dokumenty, ze kterých dle jeho názoru vyplývají důvody pro nepředložení osvědčení a současně předložil jiné dokumenty, kterými prokazoval svoji kvalifikaci jako rovnocennými doklady. Zadavatel posoudil zdůvodnění předložené navrhovatelem, přičemž dospěl k závěru, že předložené dokumenty věrohodně neprokazují, že by navrhovatel nemohl požádat svého referenčního objednatele o vydání osvědčení o řádném plnění referenční zakázky, a tedy že nebyl naplněn důvod stanovený v § 45 odst. 2 zákona. Proto zadavatel ani nepřistoupil k posuzování, zda doklady předložené navrhovatelem lze považovat za rovnocenné pro prokázání kvalifikace, neboť k tomu nebyla splněna první podmínka, a tedy že požadovaný doklad prokázání kvalifikace navrhovatel nepředložil z důvodů, jež by mu nebylo možno přičítat. Navrhovatel však má v rozporu s názorem zadavatele za to, že zadavatel k takovému postupu oprávněn nebyl.

Předkládání rovnocenných dokladů o kvalifikaci

22. Otázka prokazování technické kvalifikace při objektivní nemožnosti dodavatele předložit doklady požadované zadavatelem není řešena pouze ve vnitrostátní úpravě, konkrétně v § 45 odst. 2 v návaznosti na § 45 odst. 1, případně v § 79 odst. 5, nýbrž prochází i komunitární právní úpravou. Jako taková byla řešena i před Soudním dvorem Evropské unie. Konkrétně lze k této problematice odkázat na závěry rozsudku SDEU ze dne 13. 7. 2017 C-76/16, v němž tamní soud uvedl: „*Takto z čl. 44 odst. 2 druhého pododstavce směrnice 2004/18 vyplývá, že minimální úroveň předpokladů požadovaných pro konkrétní zakázku musí být vztaženy k předmětu zakázky a být tomuto předmětu úměrné. Z toho vyplývá, že požadavky týkající se hospodářských a finančních předpokladů musí být objektivně způsobilé vypovídat o těchto předpokladech hospodářského subjektu a přizpůsobeny významu dotyčné zakázky v tom smyslu, že jsou objektivně pozitivním ukazatelem existence hospodářského a finančního základu, který postačuje k tomu, aby byla tato zakázka úspěšně provedena, avšak nejde nad rámec toho, co je k tomuto účelu nezbytné (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 18. října 2012, Édukóvízig Hochtief Construction, C-218/11, EU:C:2012:643, bod 29). (...) Pokud jde o úvahy skutkové povahy, vnitrostátnímu soudu přísluší ověřit, zda vyloučený uchazeč objektivně nemohl poskytnout doklady požadované zadavatelem, a pokud ano, zda se veřejný zadavatel důvodně domníval, že čestné prohlášení poskytnuté uchazečem nepředstavuje dokument vhodný k prokázání jeho hospodářských a finančních předpokladů.*“ (body 33 a 47 rozsudku).
23. Byť se v citovaném rozsudku SDEU řešila otázka nepředložení dokladu požadovaného zadávací dokumentací ve vztahu k financování a prohlášení, které měla poskytnout banka, jsou základní závěry východiska plně aplikovatelná na základní předmět nyní řešené věci. Ze závěrů citovaného rozsudku lze totiž jednoznačně dovodit, že jak vnitrostátnímu soudu, tak i správním orgánům ve správním řízení, přísluší právo posoudit, zda vyloučený uchazeč **objektivně nemohl** poskytnout doklady požadované zadavatelem. Prvotně je ovšem k takovému posouzení oprávněn sám zadavatel, který musí posoudit, zda může přistoupit k vyloučení dodavatele proto, že mu nepředložil požadovaný doklad, přičemž tak nemůže učinit bez toho, aby vyhodnotil, zda tak nemohl učinit z objektivních důvodů. Pokud dány nejsou, je oprávněn takového uchazeče ze zadávacího řízení vyloučit. Naopak pokud by objektivní důvody byly naplněny, pak musí posuzovat, zda předložené doklady jsou rovnocennými doklady a zda prokazují kvalifikaci uchazeče. Ve druhém z případů pak může uchazeče vyloučit pro nesplnění kvalifikace tehdy, když dospěje k odůvodněnému závěru, že předložené doklady kvalifikaci neprokazují.
24. V nynějším případě Úřad zcela správně vyložil smysl a účel § 45 odst. 2 zákona, jako výjimku z obecného § 45 odst. 1 zákona, který stanoví dodavateli povinnost předložit zákonem či zadavatelem vyžadovaný doklad. Je tedy nepochybné, že dodavatel, který má zájem o účast v zadávacím řízení, má primárně povinnost předložit všechny doklady tak, jak jsou požadovány zadávací dokumentací. Zákon v § 45 odst. 2 počítá s možností, že se dodavatel bez vlastního přičinění ocitne v situaci, kdy objektivně není schopen požadovaný doklad získat, např. proto, že mu objednatel referenční zakázky osvědčení o jejím řádném plnění nevydá. Splnění kvalifikačních požadavků v takovém případě závisí na vůli třetí osoby, která není účastníkem zadávacího řízení, a poskytnutí osvědčení na této osobě nelze nijak vynutit. Pokud tedy taková situace nastane, zákon, jako podpůrný prostředek pro prokázání kvalifikace, umožňuje předložit rovnocenné doklady, kterými může dodavatel prokázat kvalifikaci. Jak však správně

uvádí Úřad v napadeném rozhodnutí, tento postup může dodavatel zvolit jedině pokud prokáže, že osvědčení nezískal z důvodů, které mu nelze přičítat.

25. Zadavatel tedy byl povinen zabývat se otázkou, zda navrhovatel naplnil podmínky pro to, aby mohl postupovat podle § 45 odst. 2 zákona, tedy zda důvody, které uvádí pro nezískání osvědčení, je či není možné navrhovateli přičítat. Navrhovatel důvod pro nezískání osvědčení spatřoval v potřebě ochrany důvěrných informací, která dle něj měla vyplývat z obsahu předložených dokumentů (rámcové smlouvy v anonymizované verzi, rámcové objednávky – podrobný výčet toho, co navrhovatel předložil, je uveden v bodě 88 napadeného rozhodnutí). Zadavatel, a po něm i Úřad, přezkoumali obsah dokumentů a konkrétní pasáže, na které odkazoval navrhovatel, přičemž dospěli k závěru, že navrhovatelem tvrzená překážka pro získání osvědčení z těchto dokumentů nevyplývá. V rámci vypořádání rozkladové námitky byl opětovně přezkoumán obsah dokumentů, na které odkazoval navrhovatel, přičemž je třeba dospět ke stejnému závěru, jaký učinil Úřad v řízení o návrhu, a tedy, že předmětná smluvní ujednání nestanovují překážku, pro kterou by navrhovatel nemohl získat a dále poskytnout osvědčení o řádném plnění referenční zakázky. Z navrhovatelem odkazovaných dokumentů vyplývá toliko to, že navrhovatel není oprávněn používat obchodní název, ochrannou známku, logo apod. v seznámech klientů, tiskových zprávách, reklamě atd. bez předchozího povolení objednatele. Dále pak navrhovatel není oprávněn k vydávání tiskových zpráv, veřejných prohlášení či jinému zveřejnění informací týkajících se daných smluv. Obsah předložených dokumentů tedy nijak nepodporuje, natož prokazuje tvrzení navrhovatele, že by dané osvědčení nemohl získat z důvodu ochrany důvěrných informací, které mu měly vyplývat z uzavřených smluv. Pokud tedy zadavatel a Úřad uzavřeli, že zdůvodnění navrhovatele nelze považovat za věrohodné, pak jde o závěry správné.
26. Nadto je třeba uvést, že v daném případě ani z tvrzení navrhovatele, ani z obsahu listin předložených navrhovatelem nijak nevyplývá, že by se navrhovatel, jakkoliv pokusil požadované osvědčení získat. Pokud tedy navrhovatel neučinil nic, aby osvědčení získal (respektive neprokázal opak), nemůže se domáhat toho, aby mohl prokázat kvalifikaci náhradním způsobem podle § 45 odst. 2 zákona. Není totiž naplněna základní podmínka pro takový postup, a to, že navrhovatel nepředložil osvědčení z důvodů, které mu nelze přičítat, jelikož navrhovatel byl ve vztahu k obstarání osvědčení zcela pasivní, a jde tak o důvod, který mu jistě přičítat lze. To však nic nemění na tom, že navrhovatel ve vztahu k tvrzeným důvodům pro nepředložení osvědčení v první řadě nepředložil věrohodné zdůvodnění.
27. Navrhovatel má i nadále za to, že kvalifikaci zadavateli prokázal v souladu se zákonem a s požadavky zadávací dokumentace, když zadavatel měl akceptovat rovnocenné doklady, které mu byly předloženy, a pokud měl o nich jakékoliv pochybnosti měl navrhovatele vyzvat k jejich vysvětlení, což však neučinil. Úřad i ve vztahu k této námitce údajně zcela převzal tvrzení zadavatele, což vedlo k nezákonnosti napadeného rozhodnutí.
28. S ohledem na skutečnost, že námitka navrhovatele nepřináší v tomto směru žádnou další argumentaci, která by mohla popřít učiněné závěry správnost a zákonnost postupu zadavatele při posouzení důvodů nepředložení osvědčení tvrzených navrhovatelem, lze v této části zcela odkázat na výše uvedené úvahy, kde byla předmětná námitka navrhovatele ve všech jejích aspektech zcela vypořádána. Námitku navrhovatele tedy nelze mít za důvodnou, neboť pro akceptaci rovnocenných dokladů nebyl dán prostor proto, že navrhovateli se nepodařilo

věrohodně tvrdit a prokázat, že by nemohl předložit požadovaná osvědčení z důvodů, které by mu nebylo možné přičítat, když ze skutkových okolností případu vyplývá opak.

29. Pokud navrhovatel současně namítal, že jej zadavatel měl vyzvat k objasnění, pak k tomu lze zcela odkázat na závěry, které učinil Úřad v napadeném rozhodnutí v bodech 115 a 116, kde Úřad navrhovateli zcela srozumitelně vysvětlil důvody, pro které nelze jeho námitku považovat za důvodnou. Jakékoliv další vysvětlení se v rámci tohoto rozhodnutí jeví být nadbytečné, když závěry Úřadu ve vztahu k této námitce jsou správné a srozumitelné. Ani tato námitka navrhovatele tedy důvodná není.
30. Namítá-li navrhovatel v bodě 64 rozkladu, že stanovisko referenčního objednatele o tom, že osvědčení nebude ochoten poskytnout, vyplývá již přímo ze smluvního textu, nelze tomu přisvědčit a nutno dodat, že takovou smluvní klauzuli ani navrhovatel v rozkladu necituje. Namítá-li navrhovatel, že Úřad není oprávněn interpretovat obsah smluv z důvodu, že není jejich účastníkem, pak se navrhovatel zásadním způsobem mýlí. Každý správní orgán je oprávněn interpretací smlouvy vyřešit otázku, k čemu se její strany zavázaly a jaké soukromé subjektivní povinnosti jim vznikly, je-li toho třeba k rozhodnutí věci, kterou správní orgán řeší (srov. úprava institutu předběžné otázky v § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu). To nic nemění na skutečnosti, že při interpretaci právního jednání je třeba respektovat příslušná výkladová pravidla obsažená v občanském zákoníku, která zohledňují právě i úmysl jednajících (srov. § 555 a násl. občanského zákoníku). Nutno však dodat, že i navrhovatel sám přednáší pouze svůj vlastní názor na to, jaké povinnosti smlouva zakládá, aniž by předkládal například i stanovisko druhé strany smlouvy. U smluv je pro jejich výklad rozhodující právě zjištění společného úmyslu smluvních stran (toho, na čem se strany smlouvy shodly). Ve správním řízení se toto zjišťování odehrává v rámci příslušných pravidel dokazování. Pokud navrhovatel nepředložil žádný důkaz, ze kterého by plynul společný úmysl smluvních stran (odlišný od smluvního textu), pak se mu takový úmysl prokázat nepodařilo.
31. Navrhovatel se v bodě 67 rozkladu táže, jak je možné, že jeho vyloučení ze zadávacího řízení bylo Úřadem shledáno zákonným, když zároveň v bodě 113 napadeného rozhodnutí Úřad konstatuje, že z předložených dokumentů (např. z rámcové smlouvy, z rámcové objednávky, z faktur) lze seznat detailnější informace o smluvních vztazích s objednatelem referenční zakázky. Je tomu tak proto, že z předložených listin skutečně nevyplývá, že by navrhovatel poskytnul referenčnímu objednateli řádné plnění. Sama existence smluvního vztahu s referenčním objednatelem sporná nebyla. Vedle toho, důvody k vyloučení navrhovatele jsou dány již proto, že neoprávněně přistoupil k doložení jiných dokladů, když měl předkládat osvědčení.

K účelovému postupu zadavatele

32. Navrhovatel má dále za to, že postup zadavatele byl zcela účelový, neboť k vyloučení navrhovatele přistoupil až poté, co znal pořadí nabídek v zadávacím řízení. Navrhovatel se proto domnívá, že jeho nabídka byla nejvýhodnější a zadavatel jej vyloučil, aby zvítězil jiný uchazeč.
33. K této námitce navrhovatele je třeba předně uvést, že se nejedná o způsobitou rozkladovou námitku. Navrhovatel toliko tvrdí, že se domnívá, že postup zadavatele je účelový tak, aby v zadávacím řízení zvítězil jiný uchazeč. K tomuto svému tvrzení ovšem ani před Úřadem ani

v řízení o rozkladu nepředložil žádný konkrétní důkaz, z něhož by taková účelovost postupu zadavatele měla vyplývat. V takovém případě jde tedy skutečně o pouhou domněnku, jak ji ostatně sám prezentuje navrhovatel, a nemůže být tedy v řízení o rozkladu přezkoumána.

Náležitosti osvědčení o řádném plnění zakázky

34. Další okruh námitek rozkladu souvisí s otázkou, co musí z osvědčení o řádném plnění zakázky, resp. z rovnocenných dokladů vyplývat. Navrhovatel se této problematice v rozkladu dotýká na několika místech, a to jak v souvislosti s tou částí předmětu řízení, v níž bylo správní řízení zastaveno, tak i v souvislosti s tou částí předmětu řízení, která byla meritorně projednána a v jejímž rámci mu nebylo meritorně vyhověno. Pro přehlednost jsou námitky rozkladu týkající se náležitostí osvědčení o řádném plnění vypořádány společně níže.
35. Navrhovatel ve shrnutí námitek v podaném rozkladu namítal, že Úřad zatížil napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností [zejm. bod d) na str. 4 rozkladu, a bod 12 rozkladu], neboť se vůbec nezabýval jeho námitkami proti důvodům vyloučení. Dle navrhovatele Úřad nesprávně posoudil podanou námitku v této části nesprávně, a to proto, že se jí navrhovatel vymezoval pouze proti novým požadavkům uváděným zadavatelem v rozhodnutí o vyloučení, nikoliv proti nastavení zadávacích podmínek.
36. Z obsahu napadeného rozhodnutí, konkrétně z jeho výroku I vyplývá, že Úřad rozhodl o částečném zastavení řízení o návrhu navrhovatele, neboť návrhu nepředcházely řádně a včas podané námitky. Konkrétně šlo o část návrhu, v níž navrhovatel namítal, že „(...) *zadavatel nebyl vůbec oprávněn osvědčení o řádném plnění požadovat. Stěžovatel si je vědom toho, že je v obecné rovině Zadavatel oprávněn stanovit i jiná kritéria kvalifikace, než jsou uvedena v části čtvrté ZZVZ. Zadavatel nicméně využil zákonem definovaného institutu technické kvalifikace, když konkrétně požadoval předložení seznamu významných služeb dle § 79 odst. 2 písm. b) ZZVZ. V takovém případě nicméně Zadavatel zřejmě nebyl oprávněn osvědčení požadovat.*“.
37. Úřad přezkoumal obsah podaného návrhu, přičemž dospěl k závěru, že navrhovatel vznášel námitku proti tomu, zda zadavatel byl vůbec oprávněn stanovit v zadávacích podmínkách požadavek na předložení osvědčení o řádném plnění referenčních zakázek. Jak vyplývá z bodů 65 a následujících napadeného rozhodnutí, Úřad posoudil argumentaci navrhovatele jako směřující proti požadavkům na kvalifikaci, tedy proti zadávacím podmínkám, přičemž pro její uplatnění u zadavatele stanoví zákon v § 242 odst. 3 lhůtu do skončení lhůty pro podání žádostí o účast.
38. Navrhovatel v podaném rozkladu uvádí, že nenapadal samotné zadávací podmínky, nýbrž že brojil proti výkladu zadavatele, který extenzivním způsobem vykládal stanovený požadavek na prokázání kvalifikace.
39. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí bylo třeba posoudit obsah návrhu navrhovatele v této části a rovněž obsah námitek podaných zadavatelem. Po provedeném posouzení je nutné dospět k témuž závěru, jaký učinil Úřad v napadeném rozhodnutí.
40. Navrhovatel předmětnou část návrhu označil jako „Písm. e) Osvědčení o řádném plnění“, přičemž na str. 10 návrhu (poslední odstavce pokračující na str. 11) uvádí doslovně toto: „*Zadavatel argumentuje, že námitka Navrhovatele stran oprávnění požadovat osvědčení o řádném plnění, je opožděná, neboť se jedná o námitku proti podmínkám vztahujícím se ke kvalifikaci. Navrhovatel s tímto názorem Zadavatele nesouhlasí. Námitka Navrhovatele*

směřuje toliko proti extenzivnímu výkladu Zadavatele, co má z osvědčení vyplývat, který ale nemá oporu v zadávací dokumentaci veřejné zakázky. Zadavatel v Rozhodnutí o vyloučení opakuje, že předložené doklady „neobsahují veškeré informace o naplnění podmínek stanovených zadavatelem zejména ve vztahu k řádnému provedení, jejich skutečnému obsahu a rozsahu.“ Zadavatel si až v Rozhodnutí o vyloučení přisvojil atributy osvědčení o řádném poskytnutí a dokončení referenčních zakázek ve smyslu ust. § 79 odst. 2 písm. a) ZZVZ, které se však týkají stavebních prací, které jsou na zadávací řízení na služby jen ztěží uplatnitelné. Navrhovatel se však o tomto výkladu Zadavatele dozvěděl až z Rozhodnutí o vyloučení, podal tedy své Námitky v zákonné lhůtě 15 dní ode dne, kdy se o dozvěděl o porušení ZZVZ ze strany Zadavatele dle § 242 odst. 1 ZZVZ. Je to pak právě Zadavatel, který výslovně na str. 7 Rozhodnutí o námitkách potvrzuje uplatnění neoprávněného extenzivního výkladu daného ustanovení, když odkazuje na komentářovou literaturu týkající se právě ust. § 79 odst. 2 písm. a) ZZVZ.“ Žádný jiný text ve vztahu k námitce navrhovatele podaný návrh neobsahuje, mohlo by se tedy zdát, že navrhovatel svůj návrh skutečně mířil pouze proti výkladu zadávací dokumentace. Nicméně v samotném úvodu návrhu navrhovatel v podrobnostech přímo odkázal na znění námitek.

41. Z obsahu námitek podaných zadavateli pak vyplývá, že navrhovatel v části označené jako „4. Osvědčení o řádném plnění“ uvedl: „Stěžovatel namítá, že Zadavatel až v rozhodnutí o vyloučení zpětně dovozuje, co mělo z osvědčení o řádném plnění zakázky vyplývat. Pokud Zadavatel měl v úmyslu, aby účastníci Zadávacího řízení překládali osvědčení, ze kterého bude vyplývat řádné provedení služeb, jejich skutečný obsah a rozsah, neuplatnění sankcí či spokojenost s poskytovanými službami, měl Zadavatel požadovanou míru detailu daného osvědčení jednoznačně vymezit v zadávacích podmínkách. Stěžovatel podotýká, že Zadavatel nesmí přenášet odpovědnost za správnost a úplnost zadávacích podmínek na dodavatele dle § 36 odst. 3 ZZVZ. Netransparentní či nejednoznačné vymezení zadávacích podmínek tak nesmí být jakkoliv k tíži účastníka Zadávacího řízení. Toto potvrzuje i předseda ÚOHS, který ve svém rozhodnutí č.j. ÚOHS-29429/2023/163 konstatuje: (...)“ (pozn. citace textu rozhodnutí předsedy Úřadu vypoštěna).
42. V téže části námitek dále navrhovatel v navazující argumentaci uvedl: „Lze mít rovněž za to, že Zadavatel nebyl vůbec oprávněn osvědčení o řádném plnění požadovat. Stěžovatel si je vědom toho, že je v obecné rovině Zadavatel oprávněn stanovit i jiná kritéria kvalifikace, než jsou uvedena v části čtvrté ZZVZ. Zadavatel nicméně využil zákonem definovaného institutu technické kvalifikace, když konkrétně požadoval předložení seznamu významných služeb dle § 79 odst. 2 písm. b) ZZVZ. V takovém případě nicméně Zadavatel zřejmě nebyl oprávněn osvědčení požadovat. (Pozn.: na tomto místě byla z textu vypoštěna doslovná citace části Rozhodnutí Úřadu ze dne 3. 2. 2020, č. j. ÚOHS-03695/2020/542/VSv) Pokud bylo Zadavatelovým záměrem stanovit kvalifikační požadavky odlišně od zákonného znění § 79 odst. 2 písm. b) ZZVZ, měl tuto informaci v zadávacích podmínkách uvést a nevyužívat znění zákonného požadavku technické kvalifikace s číselnými a dalšími parametry přesně podle odpovídajícího ustanovení ZZVZ. Zadavatel tak nestanovil tento kvalifikační požadavek jasně, srozumitelně a určitě. Podle § 36 odst. 3 ZZVZ Zadavatel nesmí přenášet odpovědnost za správnost a úplnost zadávacích podmínek na dodavatele. Stěžovatel je tak přesvědčen, že tento požadavek kvalifikace nutné vykládat podle znění ZZVZ, a proto je možné uzavřít,

že Zadavatel nebyl podle ZZVZ oprávněn předložit osvědčení o řádném plnění referenční zakázky vůbec žádat.“

43. Z obsahu návrhu i námitek podaných navrhovatelem tak lze dovodit, že navrhovatel namítal jednak nedostatek oprávnění zadavatele ke stanovení požadavku v bodu 6. 2. zadávací dokumentace a současně s tím namítal i nesprávný (extenzivní) výklad této zadávací podmínky, jak jej provedl zadavatel v rozhodnutí o vyloučení navrhovatele.
44. Pokud Úřad v bodu 65 napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že podaná námitka směřuje proti zadávacím podmínkám a způsobu jejich stanovení, pak v učiněném závěru nepochybil. Navrhovatel ve správním řízení rozporoval také oprávnění zadavatele ke stanovení konkrétní zadávací podmínky, což vyplývá z výše citovaných textů podaného návrhu i námitek navrhovatele. Ačkoliv se z návrhu podává, že navrhovatel zdůraznil aspekt výkladu zadávacích podmínek, není mu na újmu, pokud Úřad projednal i druhý aspekt jeho námítky směřující proti stanovení požadavku na předložení osvědčení. I kdyby došlo k nesprávnému pochopení argumentace navrhovatele, pak zastavení části řízení, ve vztahu k námitce, kterou navrhovatel jako námitku nechápe, nejde k jeho tíži.
45. Pokud jde o včasnost námitek podaných proti stanovení zadávacích podmínek, pak zákon pro podání takové námítky stanovuje lhůtu v § 242 odst. 3 zákona, která uplyne skončením lhůty pro podání žádosti o účast. Jak vyplývá z obsahu zadávací dokumentace, byla v šetřeném případě lhůta pro podání žádostí o účast stanovena do 9. 6. 2023. Vzhledem k tomu, že navrhovatel námitku prvně uplatnil vůči zadavateli až v rámci návrhu ze dne 16. 2. 2024, resp. námitek ze dne 30. 1. 2024, pak mu lhůta pro podání námitek proti zadávacím podmínkám zjevně marně uplynula. Tím byla naplněna zákonná podmínka stanovená v § 257 písm. h) zákona a Úřad nemohl postupovat jinak než správním řízení v této části zastavit. Ve vztahu k výroku I (tak jak je vymezen jeho textem) je tedy napadené rozhodnutí správné a zákonné.
46. Pokud se pak týká rozkladové námítky navrhovatele, která směřovala proti výkladu zadavatele ve vztahu k předmětnému požadavku zadávacích podmínek, navrhovatel v podstatě namítá nesprávnost výkladu požadavku zadavatele na způsob prokázání referenčních zkušeností provedeného v rozhodnutí o vyloučení. Tento výklad požadavku zadavatele jde podle navrhovatele nad rámec zákona, respektive nevyplývá ze zadávacích podmínek, a to v otázce, co všechno má být osvědčením prokázáno.
47. Jak ovšem vyplývá z obsahu správního spisu, a sám navrhovatel to ani nijak nerozporuje, navrhovatel žádné osvědčení zadavateli nepředložil. Nicméně nepředložení požadovaného osvědčení nebrání tomu, aby byla námitka navrhovatele posouzena v té části, ve které brojí proti tomu, že zadavatel v rozhodnutí o vyloučení provedl nezákonný výklad svého požadavku na osvědčení, resp. na doklady s ním srovnatelné, když uvedl: *„Skutečnost, že účastník zadávacího řízení vystavil předložené faktury, ale ještě bez dalšího nedokládá, že by plnění skutečně proběhlo v požadovaném rozsahu, natož že by plnění proběhlo ‚řádně‘ a prokazovalo účastníkovu schopnost plnit veřejnou zakázku v odpovídající kvalitě. Z vystavených faktur nelze vyčíst, zda byly práce ve fakturovaném rozsahu skutečně odvedeny a převzaty, případně s jakými výhradami, či zda byly či nebyly uplatněny smluvní sankce. Nelze pominout, že právě nespokojenost s prací dodavatele bývá častým důvodem nevystavení referenční listiny.“*

48. Ačkoliv navrhovatel uvádí, že zadavatel v rozhodnutí o vyloučení požadovanému osvědčení nesprávně přisoudil atributy § 79 odst. 2 písm. a) zákona, nelze z rozhodnutí o vyloučení vyčíst, že tak zadavatel výslovně učinil, když na toto ustanovení zákona nijak neodkazuje. To ovšem neznamená, že není možné jako výkladové vodítko pro to, jaké atributy mají být osvědčení o řádném plnění přisuzovány, uvažovat v intencích toho, jaké vyplývají např. z rozhodovací praxe správních soudů. Lze odkázat např. na závěry výše citovaného rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 14. 4. 2023 č. j. 62 Af 12/2022-130, v němž soud k této problematice uvedl: „*Je-li smyslem právní úpravy prokázání technické kvalifikace (§ 79 odst. 2 ZZVZ) zajistit, aby se zadávacího řízení o veřejnou zakázku účastnili pouze takoví dodavatelé, kteří nevzbuzují pochybnosti o schopnosti realizovat předmětné plnění řádně (nebo alespoň takové pochybnosti minimalizují), tedy má-li prokázání technické kvalifikace zadavateli poskytovat určitou – pro něj přijatelnou – míru jistoty, že dodavatel je schopen předmět veřejné zakázky úspěšně dokončit, pak osvědčení vydané ve smyslu § 79 odst. 2 písm. a) ZZVZ má vyjadřovat především (byť dostatečně objektivizovaný) pohled toho, pro něhož bylo plnění v minulosti uskutečněno, aby mohlo sloužit k ochraně pozdějšího odběratele (zadavatele), jemuž reference od dřívějších odběratelů, s nimiž dodavatel již v minulosti spolupracoval, mohou osvědčit, že plnění, jež je obdobné tomu, jaké je (nyní v aktuálně běžícím zadávacím řízení) poptáváno, jím bylo již v minulosti – podle přesvědčení tamního odběratele – úspěšně zrealizováno. Ze samotné podstaty ‚referencí‘ bude osvědčení vydané ve smyslu § 79 odst. 2 písm. a) ZZVZ obsahovat vždy určitý prvek subjektivního pohledu (toho, kdo osvědčení vydal), neboť je to především objednatel referenčních plnění, komu přísluší – v konkrétních poměrech realizace plnění, k němuž se osvědčení vztahuje – posuzovat řádnost jejich dokončení (kvalitu včetně případných vad a nedodělků, včasnost apod.), neboť právě on je schopen nejlépe posoudit, zda bylo dílo provedeno a dokončeno v souladu se smluvními podmínkami, podle projektové dokumentace nebo také dle jeho pokynů udělených v průběhu provádění díla, tj. fakticky tak, jak si přál.“*
49. Ačkoliv se tamní případ odlišuje od nyní řešené věci tím, že v krajském soudem přezkoumávaném zadávacím řízení bylo předloženo osvědčení o řádném plnění dle § 79 odst. 2 zákona a tamní zadavatel se zabýval otázkou průkaznosti a věrohodnosti předloženého osvědčení, vyplývají z citovaného rozsudku výkladová vodítka, jimiž je možno nahlížet na otázku, co má z osvědčení o řádném plnění vyplývat. Takový výklad pak bude použitelný obecně pro jakýkoliv požadavek na předložení osvědčení o řádném plnění, neboť zde není dán rozumný důvod, proč by se měly požadavky na osvědčení ve vztahu k veřejné zakázce na stavební práce odlišovat od požadavků na osvědčení ve vztahu k veřejné zakázce na služby, resp. dodávky. Je totiž zřejmé, že pod pojem řádné plnění správní soud podřazuje obsahově rovněž včasnost plnění a jeho kvalitu včetně případných vad. Stejným způsobem pak lze nahlížet rovněž na plnění spočívající v poskytování služeb, resp. dodávek, tedy zda je poskytováno řádně, včas a kvalitně. Pokud tedy zadavatel v rozhodnutí o vyloučení uváděl výklad toho, co dle jeho přesvědčení mělo z požadovaného osvědčení vyplývat (požadovaný rozsah, tzn. řádnost, včasnost a kvalita), pak nešel nad rámec toho, co je i dle názoru správního soudu obsahem pojmu řádné plnění. Ostatně i v zadávací dokumentaci zadavatel zdůrazňoval, že musí jít o plnění poskytnuté a řádné. Obdobně na tuto skupinu námitek navrhovatele nahlížel i Úřad, konkrétně v bodě 100 napadeného rozhodnutí.

50. Na základě výše uvedeného nelze přisvědčit námitce navrhovatele, že by zadavatel nezákonným způsobem, tedy na rámec toho, co zákon stanoví, rozšiřoval požadavky na to, co má z požadovaného osvědčení, resp. ze srovnatelných dokladů vyplývat. Zadavatel vyšel z toho, co si sám pro uvedené osvědčení stanovil, a nevybočil z mezí, v jakých by požadavky na citované osvědčení, resp. srovnatelné doklady chápal (např. i ve světle citované judikatury) průměrný odborně zdatný dodavatel.
51. Po provedeném přezkoumání tedy nelze jako důvodnou posoudit námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, která měla naplněna tím, že Úřad pominul námitku navrhovatele obsaženou v podaném návrhu, neboť je jednak nepochybné, že Úřad tuto nepominul, když její stěžejní části výslovně cituje minimálně v bodu 66 napadeného rozhodnutí, a jednak je z napadeného rozhodnutí seznatelné, jakým způsobem tuto argumentaci navrhovatele vypořádal. I k námitkám navrhovatele stran výkladu příslušné zadávací podmínky se, Úřad vyjádřil. Jeho závěry jsou pak doplněny závěry uvedenými v tomto rozhodnutí o rozkladu. Současně není důvodná ani námitka vztahující se k výkladu zadavatele k obsahovému vymezení osvědčení o řádném plnění.
52. Napadené rozhodnutí v jeho výroku I proto není nepřezkoumatelné a současně je možné jej z důvodů uvedených výše považovat za správné a zákonné. Napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné ani stran vypořádání námitky navrhovatele vůči výkladu požadavku zadavatele na obsah osvědčení o řádném plnění zakázky, resp. požadavku na obsah rovnocenných dokladů.

K opětovnému posuzování kvalifikace

53. Navrhovatel namítá, že Úřad zatížil napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností, pokud se vůbec nevypořádal s jeho námitkou, podle níž byl postup zadavatele nezákonný, když o opětovném posouzení kvalifikace nerozhodovala znovu hodnotící komise, ačkoliv první posouzení kvalifikace provedla.
54. Tato námitka navrhovatele však není důvodná. Po pečlivém přezkoumání obsahu podaného návrhu lze konstatovat, že takovou námitku, jakou uplatňuje navrhovatel nyní, nelze v textu návrhu nalézt, a to ani výslovně, ani jako dílčí obsah obdobné argumentace. Pokud tedy navrhovatel namítá, že se Úřad nevypořádal s jeho námitkou, pak je nutné uvést, že se Úřad takovou námitkou ani zabývat nemohl, neboť ji navrhovatel v návrhu nevznesl. Typově se totiž jednalo o náležitost návrhu (srov. § 251 odst. 1 zákona, slova „*v čem je spatřováno porušení zákona*“), neboť dle bodu 21 rozkladu navrhovateli vadí, že zadavatel nepověřil opětovným posouzením jeho kvalifikace komisi, ačkoliv tak učinit dle zákona měl. Dozvěděl-li se navrhovatel tuto skutečnost, jak může plynout právě z bodu 21 rozkladu, až ze správního spisu, měl ve lhůtě dle § 242 odst. 1 zákona podat nové námitky proti takovému domnělému porušení zákona zadavatelem. Nad rámec nutného lze uvést, že v daném případě však navrhovatel mohl již při pohledu na rozhodnutí o vyloučení, které se o projednání komisí nezmiňuje a ani neobsahuje žádné přílohy (např. zprávu o posouzení žádostí o účast sestavenou právě komisí), jistě pojmout přinejmenším pochybnost, zda k posouzení ze strany komise vůbec došlo. Každopádně dle § 251 odst. 4 zákona Úřad k doplněním náležitostí návrhu nepřihlíží. Námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí proto neobstojí, neboť Úřad není povinen vypořádávat námitky, ke kterým dle zákona nemá přihlížet.

55. Navrhovatel v podaném rozkladu brojil proti opětovnému posouzení kvalifikace. Současně stanovisko Úřadu k této jeho námitce považuje za nedostatečně odůvodněné a učiněné v rozporu se zásadou materiální pravdy. A dále má za to, že mohly být ovlivněny hodnoty nabídek, a tedy i pořadí po provedeném posouzení.
56. Úřad se první částí námítky navrhovatele zabýval v bodu 104 napadeného rozhodnutí. Byť lze považovat toto vypořádání provedené Úřadem za spíše stručnější, nelze po jeho posouzení dospět k závěru, že by bylo nedostatečné, jak namítá navrhovatel. Úřad v napadeném rozhodnutí navrhovateli srozumitelně vysvětlil, proč jeho námitku nelze považovat za důvodnou. Je tomu tak proto, že zadavatel může ve smyslu § 49 zákona, kdykoliv zjistí, že pro to jsou dány důvody, přijmout přiměřené opatření k nápravě. Současně pak Úřad uzavřel, že po přezkoumání postupu zadavatele lze mít tento za souladný se zákonem.
57. Námitka nepřezkoumatelnosti byla v tomto rozhodnutí odmítnuta, neboť ji navrhovatel v tomto znění uplatnil až v podaném rozkladu. Nicméně s ohledem na další argumentaci se jeví být vhodným navrhovateli osvětlit, že zákon v § 42 upravuje pravidlo pro zřízení komisí, které je u veřejných zakázek s hodnotou pod 300 mil. Kč fakultativní. Dále stanoví, že v případě zakázky, která tuto referenční hodnotu překračuje, musí zadavatel zajistit, aby hodnocení nabídek provedla komise ve složení požadovaném zákonem. Nelze tedy přehlédnout, že jednak je zřízení komise dobrovolným postupem zadavatele a jednak i že v případech, kdy je povinné, je obligatorním úkonem takto zřízené komise pouze hodnocení nabídek, a nikoliv posuzování splnění podmínek kvalifikace. Ze samotného znění zákona lze tedy dovodit, že zadavatel může jakýkoliv jiný úkon, než pro který je stanoveno, aby byl proveden komisí, provést sám. To se ostatně stalo i v nyní řešeném případě, kdy zadavatel přistoupil k opětovnému posouzení kvalifikace sám, ačkoliv jej předtím provedla hodnotící komise, což není postup, který by byl zákonem zakázán. Zadavatel tedy k provedení posouzení kvalifikace oprávněn byl.
58. Současně pak zákon v § 49 stanoví, že pokud zadavatel kdykoliv v průběhu zadávacího řízení (tj. bez ohledu na příslušnou fázi případného jednacího řízení) zjistí, že postupoval v rozporu se zákonem, učiní nezbytné a přiměřené opatření k nápravě. Takový postup zadavatele již však není fakultativní, což znamená, že pokud se zadavatel jakýmkoliv způsobem dozví, že postupoval v rozporu se zákonem, musí přijmout opatření k nápravě. Zákon v § 49 nestanoví žádný výčet konkrétních opatření, které zadavatel může přijmout, pouze v odstavci 2 stanoví, že opatřením k nápravě se pro účely tohoto zákona rozumí úkony zadavatele, které napravují předchozí postup, který je v rozporu s tímto zákonem. V zásadě se tak může jednat o jakékoliv opatření, které bude přiměřené a napraví předchozí nezákonný postup. Z hlediska šetření základních zásad stanovených v § 6 zákona by však mělo jít o co nejmenší zásah tak, aby nadbytečně nepostihl práva účastníků zadávacího řízení. Jakkoliv tedy navrhovatel namítá, že zadavatel byl povinen nejprve zrušit úkony dříve provedeného posouzení kvalifikace a případně úkony navazující, pak nelze dovodit, že by mu taková povinnost byla stanovena zákonem, neboť zákon nevymezuje, že by jediným možným postupem bylo zrušení předchozích úkonů. Jistě jsou situace, ve kterých zadavatel nemůže postupovat jinak, než zrušit předchozí úkon, nicméně posouzení kvalifikace takovou povahu nevykazuje, neboť nejde o rozhodnutí, se kterým by byla spojena nějaká přímo navazující práva účastníků zadávacího řízení. Dokonce i samotné právo na účast v zadávacím řízení je vázáno toliko na skutečný (a prokázaný) stav věci, tj. zda dodavatel podmínky kvalifikace splňuje, či nikoliv.

U samotného posouzení kvalifikace tak jde pouze o vytvoření úsudku, zda dodavatel kvalifikaci splňuje, či nespĺňuje. Tento úsudek je pro zadavatele „závazný“ pouze v tom smyslu, že jakmile jednou zadavatel přijme názor, že dodavatel kvalifikován je, pak pokud jej hodlá následně přehodnotit, musí vysvětlit, na základě čeho dodavatele nově považuje za nekvalifikovaného a případně vysvětlit, v čem a proč došlo k odchylce od předcházejícího posouzení, při kterém dodavatele shledal kvalifikovaným. Naráží-li navrhovatel touto námitkou rozkladu na ustanovení § 65 odst. 1 zákona, podle kterého zadavatel vyloučí z účasti v zadávacím řízení účastníky, kteří neprokázali splnění kvalifikace, pak ani toto ustanovení nevyklučuje pozdější uplatnění opatření k nápravě dle § 49 zákona. Proto nemůže být důvodná námitka navrhovatele v té části, v níž namítal, že posouzení kvalifikace mělo vliv na výběr dodavatele, protože tomu tak z povahy samotného úkonu posouzení kvalifikace být nemůže.

59. Navrhovatel v bodě 37 rozkladu namítá, že mu nebylo sděleno, za jakých důvodů zadavatel přistoupil k opětovnému posouzení kvalifikace. K uvedené námitce lze říci toliko to, že pro oprávněnost vyloučení není podstatné, z jakého důvodu byla otázka, zda účastník zadávacího řízení splňuje kritéria kvalifikace, znovu přezkoumána. Důležitý je naopak výsledek takové úvahy. Pokud zadavatel obhájí důvody, pro které dle jeho názoru účastník zadávacího řízení kvalifikaci nespĺňuje, může k vyloučení takového účastníka pro nesplnění podmínek kvalifikace přistoupit i v těch fázích zadávacího řízení, ve kterých zákon posuzování kvalifikace a s tím spojené vylučování *a priori* nepředpokládá. V bodě 37 rozkladu se navrhovatel snaží vylíčit počinání zadavatele jako netransparentní, či dokonce jako koluzní, jak by se mohlo podávat z tam uvedeného příkladu. Lze chápat, že se navrhovatel postupem zadavatele cítí subjektivně poškozen (jinak tomu být ani v případě jeho vyloučení ze zadávacího řízení snad být ani nemůže), nelze ovšem dovozovat koluzní jednání zadavatele jen z toho důvodu, že přistoupil k prověření svého předcházejícího postupu, a to zvláště tehdy, pokud dokázal důvody vyloučení navrhovatele – jako ve zdejších případech – přesvědčivě obhájit.
60. V bodu 37 rozkladu (druhém v pořadí na str. 8) navrhovatel také namítá nerovné zacházení, kterému měl být podroben, neboť zadavatel neposoudil opětovně kvalifikaci všech, ale pouze kvalifikaci navrhovatele. K tomu je třeba uvést, že samotným posouzením kvalifikace nedochází k zásahu do právního postavení účastníka zadávacího řízení. K tomu dochází až jeho vyloučením pro nesplnění kvalifikace. Námitka nerovného zacházení tak nemůže být úspěšná už proto, že navrhovatel nenamítá, že by i jiný účastník měl být také ze zadávacího řízení vyloučen z téhož důvodu jako navrhovatel, a že k tomu nedošlo. Navrhovatel namítá pouze to, že zadavatel kvalifikaci ostatních dodavatelů neposoudil.
61. Pokud jde o námitky uvedené v bodech 39-41 rozkladu, které se týkají průběžného sdělování informace, jakým způsobem byly ohodnoceny všechny předběžné nabídky, ze strany zadavatele všem účastníkům zadávacího řízení, pak k těmto námitkám rozkladu je třeba uvést, že není vůbec zjevné, jakým způsobem mají posloužit závěru, že by napadené rozhodnutí a případně i rozhodnutí o vyloučení mělo být shledáno nezákonným. Proto jim nebylo možno přisvědčit.
62. Současně není důvodnou ani námitka, že Úřad rezignoval na zjištění daného skutkového stavu (bod 42 rozkladu) a pouze převzal tvrzení zadavatele (bod 44 rozkladu). Z obsahu napadeného rozhodnutí vyplývá, že Úřad v tomto směru učinil právní úvahu na podkladu skutkových okolností vyplývajících ze správního spisu. Posouzení toho, zda zadavatel byl oprávněn postupovat tak, jak postupoval, je však závislé na posouzení otázky právní (jaký doklad měl

navrhovatel předložit a zda byl případně oprávněn předložit doklad rovnocenný), a nikoliv otázky skutkové. Navrhovatel však o celé věci neuvažuje z pohledu toho, zda dostatečně doložil splnění vlastní kvalifikace, či nikoliv, ale snaží se tuto otázku zastřít poukazy na otázky jiné, které však nejsou způsobilé zvrátit závěr o tom, že splnění kvalifikace skutečně nedoložil. Zřejmě proto navrhovatel nenachází dostatečnou oporu pro závěry Úřadu ve skutkovém stavu věci. Navrhovatel totiž za relevantní považuje (mylně) otázky jiné, než které za relevantní (správně) považoval Úřad.

63. Navrhovatel dále Úřadu vytýká přílišný právní formalismus, přičemž však není zřejmé, k jaké konkrétní části rozhodnutí či ke kterému konkrétnímu závěru toto namítá. S ohledem na nedostatečné identifikování namítaného právního formalismu byl přezkoumán obsah napadeného rozhodnutí a závěry vztahující se k části, v níž se Úřad zabýval posouzením kvalifikace zadavatelem, přičemž po provedeném posouzení nebyly v napadeném rozhodnutí identifikovány takové prvky, které by vedly k závěru o přílišném právním formalismu. Úřad vyložil znění § 49 v souladu s jeho zněním i účelem. Nelze proto přisvědčit vznesené námitce navrhovatele, že by napadené rozhodnutí vykazovalo jím zmíněnou nezákonnost.

Předchozí šetření podnětu

64. Navrhovatel namítá, že jeho vyloučení ze zadávacího řízení bylo nezákonné, neboť zadavatel neuvedl důvody, které k vyloučení vedly, přičemž tyto měly vyplývat z obsahu podnětových řízení vedených u Úřadu. Dle navrhovatele je tvrzení zadavatele o tom, že důvody pro vyloučení nejsou obsahem vedených řízení, zcela absurdní.
65. Úřad se námitkou navrhovatele zabýval v napadeném rozhodnutí zejména v bodech 102 a 103, přičemž dospěl k závěru, že námitka navrhovatele není důvodná, neboť podstatné pro posouzení dané věci jsou ty důvody, které pro vyloučení navrhovatele ze zadávacího řízení zadavatel uvedl v rozhodnutí o vyloučení. Vzhledem k tomu, že tyto důvody jsou v rozhodnutí o vyloučení popsány vyčerpávajícím způsobem, tedy tak, aby navrhovatel zjistil, z jakých důvodů je vylučován ze zadávacího řízení, vystačí si s rozhodnutím o vyloučení. Nemusí nahlížet do předmětných podnětových spisů vedených Úřadem, neboť na ně rozhodnutí o vyloučení v tomto smyslu neodkazuje. Obsah těchto spisů je tak pro danou věc zcela irrelevantní.
66. Posouzení provedené Úřadem je správné. Jak totiž vyplývá z obsahu rozhodnutí o vyloučení navrhovatele, který částečně cituje Úřad v bodu 102 napadeného rozhodnutí, obsah podnětových spisů byl pro zadavatele toliko motivem pro to, aby přezkoumal svůj vlastní postup při posouzení kvalifikace. Na straně zadavatele tedy v určitém okamžiku vznikla pochybnost o správnosti jeho vlastního postupu. Je ovšem zcela nepodstatné, z jakého důvodu a jakým způsobem taková pochybnost zadavateli vznikne. Může to být na základě oznámení, z vlastních znalostí a zkušeností, z řízení vedeného Úřadem nebo jako tomu bylo v nyní řešeném případě, z podnětu podaného Úřadu. Zákon zadavateli žádným způsobem neukládá, aby prokazoval, jakým způsobem pochybnost, která ho motivovala k prověření vlastního postupu, získal. Současně pak okolnosti získání pochybností nejsou předmětem přezkumu Úřadu. To, co naopak Úřad přezkoumat má, je zda zadavatel při provádění úkonů v zadávacím řízení postupoval v souladu se zákonem.

67. U daného případu je předmětem přezkumu rozhodnutí o vyloučení navrhovatele. Zákon k rozhodnutí o vyloučení v § 48 stanoví důvody, pro které může být účastník vyloučen ze zadávacího řízení. Zadavatel tedy musí být schopen prokázat, že byly naplněny zákonné důvody pro vyloučení. V daném případě byl navrhovatel vyloučen pro nesplnění kvalifikace v souladu s § 48 odst. 2 písm. a) zákona (viz rozhodnutí o vyloučení). Jako důvod vyloučení zadavatel uvedl, že navrhovatel nepředložil k seznamu významných zakázek osvědčení o řádném plnění požadovaná zadávacími podmínkami, přičemž jeho zdůvodnění, proč osvědčení nemohl předložit, nelze s ohledem na zjištěný obsah předložených dokumentů považovat za věrohodné. Ze samotného obsahu rozhodnutí o vyloučení, tedy nijak neplyne, že by důvody pro vyloučení navrhovatele měly vyplývat z obsahu podnětových spisů vedených Úřadem, když je nepochybné, že zadavatel vycházel toliko z dokumentů, které mu předložil sám navrhovatel v zadávacím řízení, a jsou tedy součástí dokumentace o zadávacím řízení. Lze proto dospět ke stejnému závěru, který prezentoval Úřadu v napadené rozhodnutí, a tedy, že obsah podnětových spisů je pro posouzení dané věci zcela nepodstatný a postup navrhovatele, kdy se snažil obsah daných spisů zjistit, spočíval pouze ve vlastní iniciativě navrhovatele, aniž by k tomu byl nucen zadavatelem či jinými okolnostmi důležitými pro jeho procesní obranu. Za takového stavu nelze přijmout argumentaci navrhovatele, že neměl zachovanou lhůtu 15 dní pro podání námitek, jak správně uzavřel Úřad v bodu 103 napadeného rozhodnutí. Navrhovatel v podaném rozkladu od argumentace směrem k nezachování lhůty odstoupil, a proto nebyla tato předmětem přezkumu v tomto řízení o rozkladu.

K námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí o námitkách

68. Navrhovatel v podaném rozkladu dále trvá na tom, že rozhodnutí o námitkách zadavatele je nepřezkoumatelné, neboť zadavatel se nevypořádal s námitkami navrhovatele ve vztahu k účelu prokázání kvalifikace a údajnou nevěrohodnost nijak nezduodnil. Zadavatel tak dle navrhovatele pouze vyslovoval nesouhlas s jeho námitkami, což je však nedostatečné pro naplnění důvodu pro vyloučení.

69. Po přezkoumání rozhodnutí o námitkách navrhovatele dospěl k závěru, že by se zadavatel s námitkou navrhovatele a její podstatou nevypořádal, či že se jí vůbec nezabýval. Zdůvodnění zadavatele je ve vztahu k nedostatečné věrohodnosti zdůvodnění navrhovatele určité, srozumitelné a přezkoumatelné, přičemž zadavatel postihl podstatu námítky navrhovatele a na tuto adekvátně reagoval. Námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí o námitkách tedy při posouzení skutkových okolností případu neobstojí.

70. Pokud navrhovatel dále nepřezkoumatelnost rozhodnutí o námitkách dovozuje z toho, že se zadavatel nevyjádřil k jím předkládané argumentaci ohledně smyslu a účelu prokazování kvalifikace, pak námitka navrhovatele není důvodná. Předně nelze po přezkoumání obsahu podaného návrhu dospět k závěru, že by tuto námitku navrhovatel uplatnil již před Úřadem, když jediné námitky ve vztahu k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí zadavatele o podaných námitkách jsou obsaženy na str. 4 a 5 podaného návrhu a argumentace navrhovatele, kterou nyní uplatňuje v podaném rozkladu, v návrhu absentuje. Současně ovšem je z obsahu námítky seznatelné, že navrhovatel brojí proti tomu, jak zadavatel, tak i Úřad posoudil věrohodnost, resp. nevěrohodnost důvodů pro nepředložení požadovaného osvědčení, přičemž je zjevné, že se s podstatou námítky vypořádali. Lze dospět k závěru, že i kdyby zadavatel přistoupil

na teoretické úvahy navrhovatele ohledně posouzení smyslu a účelu prokazování kvalifikace, stejně by musel následně posoudit obsah dokumentů předložených navrhovatelem ve vztahu k prokázání důvodů pro uplatnění náhradního postupu dle § 45 odst. 2 zákona a nutně by musel dospět k totožnému závěru. Argumentace navrhovatele se tedy míjí s tím, co je zásadním obsahem rozhodnutí o námitkách, a prezentuje domněnky navrhovatele v tom směru, jaký postup zadavatele by pro něj byl nejvýhodnější. Taková námitka navrhovatele však nemůže obstát.

71. Pokud navrhovatel současně namítá, že zadavatel pouze vyslovoval nesouhlas s jeho námitkami, což je nedostatečné pro naplnění důvodu pro vyloučení (srov. bod 28 rozkladu), pak k tomu je nutné uvést, že navrhovatel nesprávně zaměňuje důvody pro vyloučení, které musí být uvedeny v rozhodnutí o vyloučení, za důvody pro odmítnutí námitek. Z obsahu rozhodnutí o námitkách vyplývá, že zadavatel správně identifikoval námitky navrhovatele a na tyto přezkoumatelným způsobem reagoval v souladu s § 245 odst. 1 zákona. Po provedeném posouzení tedy nelze přisvědčit námitkám navrhovatele, že rozhodnutí zadavatele o podaných námitkách je nepřezkoumatelné.

K námitce nesprávného zjištění skutkového stavu

72. Navrhovatel namítá, že Úřad prakticky rezignoval na povinnost zjistit skutkový stav a fakticky pouze převzal tvrzení zadavatele.
73. Tato námitka ovšem důvodná není. Z obsahu napadeného rozhodnutí vyplývá, že Úřad dospěl k závěru o nedůvodnosti podaného návrhu, avšak nikoliv pouze tím, že by bez jakéhokoliv posouzení pouze převzal argumentaci zadavatele, nýbrž z toho důvodu, že zásadní části argumentace zadavatele v rozhodnutí o námitkách shledal důvodnými ve vztahu k přezkoumání skutkových okolností daného případu. Je nepochybné, že v návrhovém řízení, které v sobě nese určité prvky kontradiktornosti řízení, bude výsledek řízení v konečném důsledku ve prospěch jedné ze stran řízení. Na neúspěšného účastníka pak může výsledek řízení skutečně působit tím dojmem, že správní orgán převezme argumentaci jednoho z účastníků, nicméně aby tomu tak skutečně bylo, musel by Úřad toliko zopakovat či odkázat na argumentaci zadavatele, a to bez toho, aby zjišťoval skutkový stav daného případu a ten v intencích návrhu (kterým je co do skutkových tvrzení a právních námitek vázán) posoudil. Takový postup však z napadeného rozhodnutí nelze seznat. Naopak je zřejmé, že Úřad se tvrzeními navrhovatele i zadavatele v průběhu správního řízení zabýval a posuzoval zjištěný skutkový stav, přičemž dospěl k závěru, že zadavatel postupoval v souladu se zákonem, když k tomu v napadeném rozhodnutí přezkoumatelným a srozumitelným způsobem popsal své úvahy.
74. Po přezkoumání napadeného rozhodnutí tak nelze za důvodné považovat ani námitky navrhovatele směřující k tomu, že by Úřad postupoval v rozporu se zásadou materiální pravdy a pouze převzal argumentaci zadavatele, aniž by se jí zabýval, neboť z obsahu napadeného rozhodnutí vyplývá opak.

K podání navrhovatele ze dne 13. 6. 2024

75. Dne 13. 6. 2024 (v odpoledních hodinách) bylo Úřadu doručeno podání navrhovatele z téhož dne, označené jako Doplnění tvrzení k rozkladu proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. ÚOHS-15646/2024/500 ze dne 16. 4. 2024. Navrhovatel v něm uvádí: „*že se i po neúspěšném pokusu o opatření si osvědčení v průběhu května roku 2023 nepřestal pokoušet dané osvědčení získat, a dne 07.06.2024 se mu podařilo přesvědčit objednatele, Navrhovateli i přes smluvní ujednání znemožňující osvědčení o řádném plnění referencí společnost [obchodní tajemství: vypuštěny údaje umožňující identifikaci společnosti], aby po objednateli žádat, objednatel osvědčení vystavil. Osvědčení o řádném plnění Navrhovatel přikládá k tomuto podání.*“ Součástí podání bylo Osvědčení o řádném plnění vydaném společností [obchodní tajemství: vypuštěny údaje umožňující identifikaci společnosti] ze dne 7. 6. 2024, jak uvádí navrhovatel, současně se seznamem faktur a doklady o přijetí plateb od objednatele na účet navrhovatele.
76. Všechny doručené dokumenty byly založeny do spisu, avšak nejsou způsobilé jakkoliv změnit rozhodnutí ve věci. Je tomu tak z několika důvodů. V první řadě doklady dokazující přijetí plateb, nejsou doklady a skutečnostmi, které nemohl navrhovatel tvrdit a prokazovat již vůči zadavateli ve smyslu § 251 odst. 4 zákona, ani doklady, kterými má být zpochybněna věrohodnost podkladů rozhodnutí ve smyslu § 251 odst. 5 zákona. Jde o doklady, které měl navrhovatel k dispozici (jde o bankovní výpisy z let 2022 a 2023) již v době rozhodnutí zadavatele o vyloučení. Pokud jde o samotné osvědčení, ani toto není v současné situaci navrhovateli ku prospěchu. Je tomu tak proto, že důvodem vyloučení byla skutečnost, že navrhovatel **neprokázal, že nebyl schopen od objednatele plnění referenční zakázky získat právě předmětné osvědčení**, nikoliv to, že by bylo prokázáno, že neplnil řádně a včas. Zadavatel v rozhodnutí o vyloučení jednoznačně uvádí: „*Pokud jde o předložení rovnocenných dokladů, je zadavatel povinen, pokud účastník zadávacího řízení využije § 45 odst. 2 zákona, resp. § 79 odst. 5 zákona, v první řadě posoudit, zda skutečně existují důvody bránící předložení požadovaného dokladu, a zda tyto důvody nelze skutečně účastníkovi zadávacího řízení přičítat, a teprve až následně posoudit, zda jde po stránce obsahových, resp. kvalitativních náležitostí skutečně o rovnocenný doklad.*“ Na těchto závěrech je vystavěno jak napadené rozhodnutí, tak toto rozhodnutí o rozkladu.
77. Jak již bylo odůvodněno shora, měl navrhovatel v první řadě dokladovat zadavateli, že není objektivně schopen předmětné osvědčení získat a teprve následně mohl požadovat posouzení jím doložených dokladů jako dokladů rovnocenných. To se však nestalo (a není tomu tak ani k okamžiku vydání tohoto rozhodnutí). Dále pak samotné osvědčení zpochybňuje důvody pro objektivní nemožnost získat zadavatelem požadovaný doklad (s odkazy na smluvní ujednání v rámcových dohodách), neboť je zřejmé, že objednatel plnění nakonec osvědčení vydal.
78. Pro toto rozhodnutí jsou tak doklady z podání navrhovatele ze dne 13. 6. 2024 irrelevantní a nemohou ničeho změnit na správnosti postupu zadavatele při vyloučení navrhovatele. Z tohoto důvodu, a také z důvodu procesní ekonomie, již nebyla zadavateli stanovena nová lhůta pro vyjádření se k podkladům rozhodnutí, neboť by tím bylo nadbytečně prodlužováno správní řízení, když předložené doklady nemohou být přijaty z důvodu koncentrace řízení a nemohou ani změnit výsledek rozhodnutí a samotné rozhodnutí je již připraveno k vydání.

Shrnutí

79. Z obsahu podaného rozkladu vyplývá, že zadavatel rozporoval správnost a zákonnost napadeného rozhodnutí. Po přezkoumání napadeného rozhodnutí však nebylo shledáno, že by námitky zadavatele byly důvodné a že by napadené rozhodnutí bylo nezákonné či nesprávné.

VI. Závěr

80. Po zvážení všech aspektů dané věci a po zjištění, že Úřad postupoval v souladu se zákonem a se správními předpisy, je třeba konstatovat, že nenastaly podmínky pro zrušení ani pro změnu napadeného rozhodnutí, a proto bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí se podle § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 152 odst. 5 téhož zákona, nelze dále odvolat.

otisk úředního razítka

doc. JUDr. PhDr. Petr Mlsna, Ph.D.
předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Obdrží

1. ČEZ, a. s., se sídlem Duhová 2/1444, 140 53 Praha 4
2. Mark2 Corporation Czech a.s., se sídlem Vladislavova 1390/17, 110 00 Praha 1

Vypraveno dne

viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy